

Overweging 4e zondag van Pasen

Lezingen: Handelingen 2,14a.36-41 en Johannes 10,1-10

7 mei 2017

Marleen Kremers

Mensen hebben sturing nodig in het leven. Iemand die hen de weg wijst. Iemand die ze kunnen volgen. Ze hebben iemand nodig die het voortouw neemt, maar ook iemand waar ze bij terecht kunnen als het mis gaat, iemand waar ze zich veilig bij kunnen voelen. Mensen zijn echte kudde dieren. We vinden het fijn als we erbij horen. Er tussenuit springen doen we liever niet. Gewoon met de menigte mee gaan, niet te opvallend zijn, niet teveel aandacht op jezelf vestigen. Daar houden de meeste mensen van, dat voelt veilig, dat is comfortabel. En deze veilige, comfortabele omgeving, willen mensen graag zo houden. En dat is ook helemaal niet gek natuurlijk. We hebben veiligheid en goede sociale contacten nodig om te kunnen overleven, we kunnen niet zonder.

Het wordt pas een probleem wanneer mensen zo graag bij de kudde willen horen dat ze niet meer voor zichzelf gaan nadenken en blindelings de groep volgen. Wanneer dit kuddegedrag aanzet tot haat en uitsluiting van bepaalde mensen. In de geschiedenis zijn hier talloze voorbeelden van te vinden. Een paar dagen geleden was het dodenherdenking. Bij uitstek een dag om na te denken over hoe we met elkaar omgaan en wat de gevolgen kunnen zijn van kuddegedrag en groepsvorming, van het wij en zij denken.

Horen bij de kudde betekent automatisch dat er mensen zijn die er niet bij horen. Mensen die verstoten worden, die er niet bij horen, die ander zijn. Een ander geloof hebben bijvoorbeeld of andere ideeën. Die andere kleren dragen of een andere taal spreken. Mensen met andere gebruiken en gewoontes. En mensen die niet in de kudde passen of niet met de menigte mee gaan hebben het dan ook vaak niet gemakkelijk. Het vergt veel moed om anders te zijn. Dat weet je al van kinds af aan. Maar anderzijds schuilt er ook juist iets hoopvol in mensen die anders zijn. Degenen die er boven uit stijgen. Mensen die durven te zijn wie zij willen zijn. Mensen die zichzelf durven uit te spreken en opkomen voor degenen die buiten de kudde vallen.

Jezus is zo'n mens. Een mens die niet met de kudde mee gaat maar die zijn eigen pad kiest. Een mens die opkomt voor de zwakkeren en de zieken, zonder uitzondering. Die niemand afwijst en iedereen wil helpen ongeacht zijn achtergrond of beroep. Een mens die zich met hart en ziel inzet voor een samenleving van vrede en saamhorigheid. Dat is Jezus. Een mens onder de mensen. En dat lezen we ook vandaag in het

evangelie. Jezus als herder van alle mensen. Voor hem behoort iedereen tot de kudde.

Helaas weten we maar al te goed welke prijs hij uiteindelijk heeft moeten betalen voor zijn "anders-zijn". Verraden door zijn eigen leerling. Geslagen, uitgelachen en aan het kruis genageld door de mensen met wie hij geleefd heeft. Maar zijn dood betekende allerm minst het einde van wat hij in beweging gezet had. Het ging door. Dat lezen we ook in de eerste lezing. De leerlingen gaan naar de mensen toe en spreken in het openbaar. Ze maken zich los van de kudde, ze laten zich niet de mond snoeren. Zelfs niet nadat hun herder uit hun midden is weggerukt. Ze gaan verder met het verkondigen van de leer en stimuleren de mensen om zich bij hen aan te sluiten. Zo groeit de gemeenschap, ondanks de tegenslagen die de leerlingen hebben moeten verduren.

Er is altijd hoop, zelfs in de meest donkere tijden. Laten we troost putten uit de woorden van psalm 23. Ook al moeten we soms door donkere dalen, we mogen erop vertrouwen dat we altijd weer verder geleid zullen worden naar een betere plek, naar betere tijden. Heb vertrouwen, ook in elkaar. Er is maar één wereld, één mensheid. Laten we proberen om respect te hebben en open te staan voor ieder mens, zoals Jezus ons heeft laten zien.

Ik hoop dat wij haat en afgunst niet toelaten in ons hart maar proberen om vriendelijk en hartelijk te zijn naar elkaar, en om, net als Jezus, liefdevolle mensen te zijn.